

საქართველო საქართველო

საქართველოს
პარტიკულარული
5
0153460
№ 1 (2729)
გამომცემის
68-ე წელი
1990

საქართველოს მხარეთა კავშირის გამგეობის ორგანო

ქრისტეწიერ სიყვარულში
ქმნი და ღებო!

ყველას უყლითადაც ვალოყვავთ
ქრისტეს ჭიბას და მღბიერ ახალ წელს
"ყნობიერად სიხიჭ იპვირთიერ და ქრთი
ხლასიყოფთ სიყლით იგი ქრისტეს (გლ. ხ. მ.);
და იქნითი მღბიერობა.

ქრისტეში ვხვლით და ვხვლით იმეოვრებ-
ლივდა; ვალოყვით ვხვლით, ვინ
ქრისტესი მღბიერება და აბოლოქს
იხიერთი თხლავს სიფიქსა ჭიბა.
თქნითი და ვალოყვით.

ხვითიდა ახლ თქნითი

ქრისტე II

ქრისტეში ვხვლით იმეოვრებ

385

მწერის ნიჟარაჲ

ნიგინიან -- „მზე აპოკა პარტივალთა“

ეს იმ წელს მოხდა...

ეს არ გაცნობთ ან სიზმარი, ან მოლანდება, ამოდენა კაცს მოტყუება არ შეეძლება: ახლამშენებელი მჭარსიმსხო ვერცხლის კელაპტრიო ალმაშენებელს დავით მეფეს შეგვხვდა გელათში. ტანთ ოქრომკვდილ გაწყობილი სამოსი ეცვა, სანთლების ალზე ჩრდილი მისი სწვდებოდა ზეცას. ვარდასულ დღეთა მშვენიერებად და მზეთამხელ ყოფილს უვარაყებდა ოჯარიდ ანტიკურ პროფილს. ბაჯალო ოქროს ულამაზეს სამეფო გვირგვინს მარჯალიტების გირლიანდა ეხება ირგვლივ. ის იყო ტაძრის სამხრეთოზე შემოკრეს მწუხრის. მუ მთავარე მოკრძალებით მეფის წინ მუღო. წამომავყენა. ჩამავტყრა. შემეცნო თითქოს. ჰკვიან თვალთაგან მომარტყვია შუქი და სითბო. გვარო ვუთხარი. მიმიხიდა რკინის მარჯვენით. — სამი მყვანდნენო ლამპარშიო ნიჟარაჲნი ერას გუა ვერცხა, ერთს მარხანი, ერთს სოხარო, დივხელ ომებში ბევრჯერ დასცეს მტერს თავზარიო.

ერთის მოწვევით კაცსა და ცხენს შუა კვეთდნენო, ლოდებს კენჭივით ტყორცნიდნენ და რკინას კენიტდნენო. მანქლამაინც არ ჰკავებარო წინაპარს — მიიხზა, მერე ჩაიჭირდა, გააყურებდა ვარსკვლავებს დიდხანს, ვიდრე ერთ ორნი, ნათესავნი, ტაძრის წინ, ოამით და არსიდან არ ისმოდა მკირედი ჩქამიც. როს გამოურვეა, როს ზეციდან დამეშა დაბლა. წარმოდგა სენაკს, სად გაშლილი გველოდა ტაბლა. ფოთილოდ შემოდგა კელაპტარი იმ მეფემ ნიჟარაჲ — ქართლზე ბუზიც ვერ გადიფერნდა რომელის შინით.

სუფრა აკურთხა. ლოცვას მისას ჩემად ვუსმენდი, ვგრძნობდი ტანჯავდა სევდა ჩემთვის ამოუხსნელი. პური გატეხა, ძელივად ღვინით შეავსო ჯამი, საწყლოს სად მჭინდა თავი სისისა და თავი ჰამისი. — თქვი, რა გიჭირსო — დამეკითხა გრძნეული ბრძენი. წვრილად ვუამბე, რაზეც წუხან იგერთა ძენი. იხა სადარდელიც ვაგვჩენია დღის დღეს ყოველს და ყოვლისშემძღეს შემწეობა და რჩევა ვითოვე. — ვხარობო, ამას არ უნდო ხაზი და ღარი, გამოღვიძებას გილოცავთო სამშობლო მხარის. პუკით განსაჯეთ, ნუ აყუებით ოდენ გრძნობასო. კი, იბაქეთო. მაგნამ ერთუფრის ნუ დაცოფავთო. წარსულის სიზარმწე მთიშველეთ, ხერხი ცვალებით.

საცა არა სჯობს, ღორსეულად გაუცალებით. ექმას ბრძოლისა, მანგნათ აზრთა სხვაობა, ექ მუშტად შეეკრა უნდაო და გაბმედობა. ნუ მიუტრებთ დავაშემ მტერს ჯეურს, ხელადო, ჯერ შინაური დავაშემო უნდა თქვენადო. ცხრა მხედართმათერის ყოლა ომში ცუდი არიო, ერთი გჭირდებთ ბრძენი ამირსპასალარიო. აჲ მღვდელ-მეფემ შეისვენა, წამით გარინდა დაკემოვნებით მოსვა ღვინო ვერცხლის ჯამიდან. მერე თავიდან გადაიბრო ოქროს ტიარა, დაამტერდა და ხელში ფრთხილად შეატრიალა. — მეფის გვირგვინი, გვირგვინია მანც ეკლისო, ნადლი მეფის და მითომეტეს ჩვენი ქვეყნისო. გარდამთუვა საქართველოს ზეციოს მეგობო, თქვენ გაიმარჯვებთ, ასეთია უფლის ნებაო. რწმენით აღმავსო, გამოვიტო თითქოსა ჯადო. გვირგვინი იგი, ბაჯალონი, ტაბლაზე დადო. ისევ აიღლო მომქრო ჯამი დამარდელ ხელში, მერვრე ტრითი შეისწორა დაფარი მრეში. დაგვლოცა გულით, როგორც შეილებს

დალოცვას მამა, და გადამწერა ჯგირა, ერთოლა მომგვარა რამაც, მერე გავიდა სენიანდა მოძღვართ-მოძღვართ, ვიღამ და უკან ვაგყურებო ცრემლებმომდგარი. დატოვა თვისი ანაგები უფლის საყდარი, მეფის გვირგვინი, ორწმენა, ჯვარი და კელაპტარი. და ირიტრეა. თენდებოდა დღე ქრისტეშობის, დღე სიყვარულის, სათხოვბის. დიობის და მძიობის. და მრეველი ისევ გროვდებოდა ტაძრის კარებთან. და სული ჩემი ზემობდა და ნეტარებდა... ეს ამ წელს მოხდა. წამითიველო, შენ

მანც მენდე, როგორც გვყვები და არ მიჯერებს არავინ დღემდე.

დადამ კლდესანიტ, პარტიველო

ჯერაც არ მოგვშუშებია ერთი ნადრის ნაჭრო, რეგში ხელები დგებიან, რა დრონი გვიდვას, რა დრონი. კვლავ ვაგვიცუდად გუშანი, ვინც ძმა გვეგონა, ვაგვეყვია, გაქსუებული სტუმარი გაძივეებს ჩვენზე სახლიდან. როგორ ვიფიქრეთ, რა შევლი ხელს აიღებდა მგლობაზე, ქემშარიტების შემოძეული უნდა მოვავათო გრძობაზე. გულსა ფხანს ჩვენი გენება ვილაყის მიერ დავემოს, ვაცს სისხლო ვაგვიყინება, ამის გამგონეს ძარღვებში. მას როგორ ვიტყვად მოყვარედ, ან დამატანოს ძმა ვინ, ვინაც უტრფრად მოგვარა, რაც ნანა მოსასარავო. ჩვენ რომ სისხლით ვაგვქმნდ მორწყული, აპოტინება იმ მიწებს, დამალა ოღუე მოწყული, სხვა მიწებისკენ მიიწეეს. კი, ვაცს ლუქით ვაგზრდილვარ, და ვიცო სტუმრის ფეგრამ, მაგრამ დღეს მისმა აჩრდილმა, შემინდოს კანდიერება. ვინც ტყავში ვერ დღებია, რისხვის ღორსია უშმა ის, ყოველგვარ მტერზე მტრია, წაქეზებული სტუმარი.

ჰგონია ვიღაც უშველის, დარწმუნებული ბრძამდება, მაგრამ ბილწობა უშვერი ცხვირიდან ამომძარდება. მისთვის აჲ ვერ ეკამყავს, ვერც მზე, ვერც შუქი მთვარისა, ეყოფა, რაც იზარბამა და რაც თავსაფი დაისხა. აქამდე ჯავრსა ველაპადით, აჲ, რისხვამ — ფრთები გამალა, აიკრას გუდა-ნაბადი, გაუდგეს თავისი გზა-შარას. გაჭირდა მისვლა მისი მძისთან, ღამეს მშვიდად ვერ გაათევ. ფუ, ჩვენი გაყიდულ ყისმთის და ბედის დათარსულ კამათელს. როდემდე უნდა ვათრიოთ ცხოვრება ასე ბედერული, ყველას ყველაფერს გატატობთ, არ ვართ ერთ მჭილად შეკრული. რა დრონი უდღესი და ქიშპია, მტერს უნდა ვუხტქემ ვაგვთელოს, სამშობლო ვასაჭირბი, დაღმე, კლდესავით, ქართველო!

საქართველო ერთია, ჩვენი მზე და ხატება, მისი ზეციც გვივარს და მისი კერის ნაცარიც, იგი ღვინოა დღედა უწინარეს ქართველთა, მაგრამ არც მოყვასთათვის არის დღენიაცალო.

და თუ ჩვენთან სხვა ერის შვილს ყოფნა სურს ძალიან, უნდა დაიხუბიროს და ახსოვდეს ყოველ დროს, რომ უპირველესი, უწინდესი ვალია, ქართულ მიწას საკუთრი დედსავით მოეპყროს!

სამო, ხომ გასოვის ჩათმის ქალები, დღებში სასეუ მზით და ხალასით, ცისარტყელების მჭირო რაკეტები და ზურმუხტები ჰერიალისის.

კავკასიონის პირამიდები, მდგრად მძლავარი ყველა დროების, გალაღებული ქარში მინდვრები ახმანებულა ყავაჩობით.

ამდღეობებული ტალღის ჩქაფანი, ხრამული სასეუ იგრის უბანი, ცა ხან მზის თქორით პირდანაპანი, ხან დაბურული ყოშრად ღორბელით.

მზისგულზე სხობდა ზოგჯერ უსაქმეო, ცარიონების სტვენა წვეშბილი, უუნაგო და უუხანგო ცხენებით ქროლვა თავაყვეტილი.

ვაავებული ჩხუბი ძაღლების, თოფის ბათქენი, სრბოლა მწვეარის, ის დარბაზული ჩვენი ტაბლები, და კოცონებთან დამისთვანი.

დავამე ვარდის მებრძოლს ბრავიცე, ყანალო, მასხარაც, მტერიც, ვისაც მიზნები აწუხებს ყრბი, თავისუფლების ის არის მტერი.

ო, არა მხოლოდ პურითა ერთით, უწინდა წერილში ესრე არს წერილ, ვინც ვერ ანსხავებს ბიროტს და კეთილს, თავისუფლების ის არის მტერი.

მტყაცედ ვაღმოდვი ნაბიჯი ძამო, არ დილილვე შრიდან ცქერიო? ვინაც დღეს განზე ვაღვთმას ლამობს, თავისუფლების ის არის მტერი.

დრომ ვადარჩენის კვლავ მოგვცა შანსი, რას ვაგვებთ საქმეს ერთუფრის ბღვერით, ვინც სიამარლოს ამალვას ცდილობს, თავისუფლების ის არის მტერი.

ვიცი, ვამიგებო, ცოლო და შვილო, მსხვერპლიც რომ ვაგვლე ჭირის და წერის, ვინაც სიამარლოს ამალვას ცდილობს, თავისუფლების ის არის მტერი.

მხნელ შეეავებოთ მახვილი მახვილს, აზვირთებულა გულისთქმა ერის, ვისაც ერთობა არ აწყობს ხალხის, თავისუფლების ის არის მტერი.

მომეგრავდა სათნოების მგომბელი, სხვა თავისას ერის ასაღებს ასად, ისევე ტრის ბოლო და ოხერი, ყველაფერი მხოლოდ სისხლის ფასად.

აჭრილია უსაშველოდ ყოფილი, აწინაი არ მსენება ახსად, ვინ ვგაღიხრება გუბეს ვარდებით მოფენილს, ყველაფერი მხოლოდ სისხლის ფასად.

კანონებს ვეროთ ახალს, ძველს ვაღუღებო ბზარებს, მიიხტებო, მაგრამ თავს ვაგვრებო მწარედ. ჯერ არ ვაგონოლა (ვევლე ერთ დღეც ვტყუებით) კანონიერება უკანონო ქვეყანაში.

აქონებს ვეროთ ახალს, ძველს ვაღუღებო ბზარებს, მიიხტებო, მაგრამ თავს ვაგვრებო მწარედ. ჯერ არ ვაგონოლა (ვევლე ერთ დღეც ვტყუებით) კანონიერება უკანონო ქვეყანაში.

აქონებს ვეროთ ახალს, ძველს ვაღუღებო ბზარებს, მიიხტებო, მაგრამ თავს ვაგვრებო მწარედ. ჯერ არ ვაგონოლა (ვევლე ერთ დღეც ვტყუებით) კანონიერება უკანონო ქვეყანაში.

აქონებს ვეროთ ახალს, ძველს ვაღუღებო ბზარებს, მიიხტებო, მაგრამ თავს ვაგვრებო მწარედ. ჯერ არ ვაგონოლა (ვევლე ერთ დღეც ვტყუებით) კანონიერება უკანონო ქვეყანაში.

ხელდაკოვრილი, მკაცრი მწყემსები გაბზურებული გზებზე ხეტებოთ, დაუდღერალი ჩვენი ლეკები სასეუ სინათლით და იმედებით.

ხომ ისევ გიძვარს გული იმ ცეცხლით, თუ შთაგონება გტახტავს ახალი, ჯამში ჩათლო ჩვენი ფიც-ვერცხლი ჯობს ქვეყნის ოქროს და თვალ-მარჯალიტს.

ვიცი, წუწუნი ვეკაცს ამცირებს, მაგრამ ვაგონდო ამდენ ღალატით, ასეველო მამულს შენაც ვამწირე, მაშინ სიცოცხლე ქვეყანად არა დრის.

ძალივით თავად ვლოკავ იარებს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

რა იმნაირი ახლო წარსული მქონდა, რომ მწამდეს, ანდა მჭეროდეს, რატომ ვაღიღო დროი და აესულო, ანდა იუდა, ანდა ჰეროდე.

ჩვენ ტრაგიკომიკურ ბოვის გზებით, დროის მტინარეში ბეგია მორავი და ტალამ წაგვართავ ჩვენ ორთაყვირებით.

ქარი ზვირთების ქაღს გვაშეფებს სახეში, გული რახანია სისხლით დაიწურა და გამომწყვდეული კლდეთა არტახებში ბარბაცებს ტრევი მთვრალივით მიცურავს.

ქართლის შინით მტერი ძრწოდა აქეთ მამქორს, იქეთ დიდგორს, იქორთობდა ცეცხლში გორად, ეტევიდა ვაზი ქივოს.

მზე ღუღოდა მთად და ბარად, შთაგანდი გვედგა მოკულდ, ასეველო მამულს ფარად, თავს წიარდა მისთვის მოყმე.

დღეს კი ვაუღლე მხედება ეკლად ზოგ-ზოგად რომ შიშობს ერთობ, ეტევიდა, დამოკიდებლად არცხობას ვერ შეძლებოთ.

რა გვეჭირს სხვათა სამატრონო, ყველა ბორკილს დაწყვეტოთ მალე, თუ არ გვარდა, აჲ ბატონო, ალდგამა და ავი, ხვალე.

დომა, კი არ ვკულდაზნივო, რომ იტყვიან, ღრმად მჭამს სწორედ, ჩვენი სიბოლო სხობლებო, არ ეტემა ბარე ორ ერს.

მომენატრა სოფლის მჭახე ღვინით თობა, ბუსრის გუზუზუნი და უდარდელი ყოფა. ფანჯარაზე ჰიჩხოლი და ძვირფასი ეგზომ, თეთრად დაბეჭტილი, წაფერდილი ეზო.

ბილაკები დაფუკო თოვლში გაკაპული, ბიამშვილის სხლის ვეფრო საცავებო.

ყელოღერება და ცისფრად აბოლგება და კვამლისთვის ცისცვე ტყობის გაყოლები.

სადღაც ძაღლი ყყვს და სადღაც ძროხა ბღავის, შიშველ არყის ხეზე გარჩინილა ყვაი.

დღესა დღევანდელს ბეგრი გალომდა ყამა თუ მიხუცი, მამრი თუ მდღერი, ქართველკაცობა, ქართველკაცობა წილნყარია გვირგვინთან ეკის თავისუფლების გარდაცვალობა არ შედის თავში მარტოდენ რეგენის.

ჩვენი საქმე სწორედაც არის გასაკვირველი, ას ქართველში, ასვეს გვირგვინი ვიკველო.

არავინ ვართ მეორე, და მით უფრო მესამე, სოფელს ვერ ავაშენებ ასე, თქვენი კენესამე.

ეს ცხოვრება ზღაპარია ჯიმა, ზღაპარია ჯიმა, ძველსძველი, ვიცი, ბედმა რომ არ გავიღობ, მაგრამ ნაღველს სიყვარული შევიღოს.

ცილან ოქროს ფანტელები ცვივა, გვირგვინით მიიჩითა ველო, გავრეცხა ზოგჯერ ცრემლის წვიმა, მაგრამ ცრემლსაც სიყვარული შევიღოს.

ქვეყნად ყველა თავის ბედზე ჩივა, სულერთია, ბრძენია თუ ხელი, გულს უწამლე, სანამ დომა, მტკივანს, ტკივილს მხოლოდ სიყვარული შევიღოს.

დაიქიმა ყველა ნერვი სიმაღ, მიღის დარდი, დარდი შენი მკველი, ვინმე უნდა შეიკვროს ჯიმა, მარტობასა სიყვარული შევიღოს.

მზე ამოვა პარტივალთა ეპ, მუხთალო დროება, ასხენ შენი ივავი, რა მზეი დაგვატეხე, რა ცეცხლი და გოგალი, რაჩარი თობამეც იგრიკა და მარეკანი, დავეითთქე ერთიანი ჩვენი გული და ჯივარი.

ვავლამ, როგორ დავეიქენა ყამი იგი ვარდობის, ყამი სათნოების და სიყვარულზე დანდობის, ჩვენ, ვინც დასამაიდან სხვის სიყვეს ვნატობდით, ბრუნდო წუთისოველში მარტობი ვართ, მარტობი.

ყველა მხრიდან მტრობა და ყველა მხრიდან ღალატი, მიწას ნერვებლწყვეტილს შესეცხვას ჯალათნი, შემოავლეს ქვეყანას ირავლე სისხლის ვარაყი, წყევლ იყოს მკველების მოდგმა აჲ და მარაისი.

მანც სიმტკიცე ვგმართებს, ჩვენ ბევრჯერ ვგვიბოძლია, არ შეგვიშლის ნაღველმა და არც მომარტობამ, საქართველოს ერთუფრე შვილი მუდამ მყოლია, იგი, როგორც დავითი ამარტობდა ვილიანო.

